

Leerrede over Psalm 68: 19, uitgesproken op Hemelvaartsdag 26/05/49 te Schiedam door H. Hofman, evangeliedienaar.

Zingen - Psalm 24: 4 en 5

Lezen - Twaalf artikelen des geloofs, Handelingen 1

Tekst.

Het woord onzer overdenking waarvoor wij Uw aandacht vragen, vindt U in het 19e vers van de 68e Psalm, waar Gods Woord aldus luidt:

Gij zijt opgevaren in de hoogte; Gij hebt de gevangenis gevankelijk gevoerd; Gij hebt gaven genomen om uit te delen onder de mensen; ja, ook de wederhorigen om bij U te wonen, o HEERE God!

Leerrede.

Het is een heuglijke feestdag, waarop de ganse christenheid belijdt en gedachtenis viert van de verheven en heerlijke overwinning als ook kroning van Koning Jezus. Die de laagste plaats heeft ingenomen door de broeders in alles gelijk te worden, uitgenomen de zonde, maar ook ten hoogste is verhoogd door het hoogste gerechtshof (immers, de eerste Persoon, God de Vader, neemt de plaats des Rechters in), omdat Hij dat waardig is, en Hem dat toekomt.

Het wordt genoemd: door de hemelen te zijn doorgedaan, gezeten te zijn in de derde hemel, in de troon van God, dienende tot troost van alle belanghebbenden, van al degenen wier verwachting, wier hoop, wier zaligheid alleen staat op de volkomen offerande van Jezus Christus, eenmaal aan het kruis geschied.

Bij wie dat in het hart woont, die zullen gaan ervaren en steeds ervaren, dat zij daardoor hier in de strijd gewikkeld zijn tegenover een driehoofdige vijand, die niet wenst dat wij Christus belijden, noch dat wij Hem aanhangen en Hem alleen, als de Levensvorst, eren en erkennen.

Wij lezen zelfs, dat eenmaal de hemelen toegerold zullen worden als een boek, en de elementen brandende zullen vergaan, maar dan is er nog geen nood, want Christus is daarboven. Laat dat dan vooreerst tot sterkte en tot troost zijn voor allen die het op Jezus Christus gezet hebben, en waar het in het hart gaat werken om met Christus te staan of te vallen.

Want als je met je zonde en ellende zit, daar kun je nooit mee bij God terecht, daarmee moet je bij Christus terecht komen. Dus dat is: òf met Hem staan òf vallen. Omdat de zaken alzo staan, dat het hier de strijdende kerk is, zo heeft het de Heilige Geest behaagd om in het bijzonder te spreken van Christus' heerlijkheid en van Zijn koninklijke verhoging. Met andere woorden, Hij is zo verhoogd boven alles, daar Hij overwinnaar is, dat Hij nooit valt en de Zijnen ook nooit meer kunnen vallen, want Hij is het Hoofd, Die alles in Zijn hand en macht heeft. Hem is alle macht gegeven, èn in de hemel èn ook op de aarde.

Wat ik u dan voorlas uit de 68e Psalm is een uitnemende stof tot vertroosting van alle belanghebbenden, want de hoofdzaken van Christus' koninklijke verhoging liggen er in vervat. Vooreerst is hier dan sprake van: "Gij zijt opgevaren in de hoogte; Gij hebt de gevangenis gevankelijk gevoerd." Wat hebben wij te verstaan onder: "de gevangenis", zoals de psalmdichter het hier noemt. Er staat niet: "gevangenen gevankelijk gevoerd", maar dat Christus: "de gevangenis gevankelijk heeft gevoerd." Wat is die gevangenis, en wie zijn er in besloten? De beslotenen in die gevangenis zijn gevallen zondaren. En de gevangenis zelf, waar men niet uit kan komen, dat weet een ieder wel die met zijn zonden te doen krijgt.

Want iemand, die met zijn zonden te doen krijgt, diens doel en toeleg is om de zonden te boven te komen, de zonden de baas te worden. Maar in plaats dat wij dat gedaan krijgen, gaat het - er is niets aan te doen - die kant uit, waar David van spreekt in de 65e Psalm: "Ongerechte dingen hadden de overhand over mij." Dus, in plaats dat David de baas was over de zonden, waren de zonden over hem de baas. Wat is dan de zonde? Dat is de gevangenis; die houdt ons vast! Daarin zitten wij besloten, daar kunnen wij niet uitkomen.

Dat is wel een hele les om te leren. Soms zijn er jaren van node, eer men aflaat te trachten zichzelf te bevrijden. Want als men bemerkt, dat het niet gaat, dan zinkt men in weedom des harten neer en roept uit: o God, ik ben in een verloren staat. Wanneer dat het hart raakt en er ontdekt en opent zich van Gods eeuwige liefde en genade, en er - in zoverre wij verlicht zijn, zijn wij verlicht - ruimte ontstaat, dan kan het zo bij ons zijn: nú zal het mogelijk wel wat beter gaan. Dan gebruiken wij de ontdekking en opening van het werk van heil en zaligheid om de zonde weer te boven te komen. Maar, dat is niet de bedoeling!

De bedoeling is, dat wij zouden gaan bemerken, dat er genade bij God is te verkrijgen, dat er bij de Heere HEERE uitkomsten zijn tegen de dood. Zo kan het, met vallen en opstaan, jaren gaan, dat wij alsmaar - als wij het leren kennen - op hetzelfde punt blijven staan en tobben om de zonde te boven te komen. Daarbij komt nog een tweede zaak, namelijk, als er zonden zijn, dan spreekt de Wet er de vloek over uit, want er staat geschreven: "Vervloekt is een iegelijk, die niet blijft in al hetgeen geschreven is in het boek der wet, om dat te doen."

Dan is er tegelijk met onze strijd om de zonde te boven te komen ook nog bij inbegrepen, dat wij werk willen leveren dat in overeenstemming is met de heilige Wet. En dat gaat niet! Niet dat de Wet niet goed is, maar wij deugen niet. Daardoor is het de Wet onmogelijk om ons zalig te maken, want die is door het vlees krachteloos. Onze beste werken - zelfs waarin wij de Wet op het oog hebben - dus om die te doen in liefde tot God en de naaste, daar ligt zo dik eigen bedoeling boven op, dat het niet voldoet aan de eis der Wet.

Daarbij is het hart zo verdorven! Want het behoort niet zó te zijn: ja, het moet, ik moet werk leveren dat naar de Wet Gods is. Dat is al fout, het moet uit het hart wellen gelijk een bron, een fontein waar het water uit opborrelt en spuit. Zó moet de liefde tot God en de naaste zijn! En nu is dat er niet. Onze beste werken kunnen geen bedekking voor God zijn, en geen gerechtigheid, want onze werken moeten de Wet Gods in alle stukken gelijkvormig zijn. De gerechtigheid die in het gericht van God bestaan kan, moet de Wet Gods geheel gelijkvormig zijn, maar onze beste werken zijn met zonde bevuurd. Het gaat niet.

Wat doet nu de Wet? Wel, die neemt ons gevangen. Die zegt: "je bent een overtreder." Doch wij tobben, wij werken om aan de eis der Wet te voldoen, en het gaat niet! De Wet neemt ons gevangen, en spreekt de vloek uit. Ja, doet nóg meer: de kracht der zonde is de Wet. Wanneer de Wet komt met het gebod: "gij zult niet", dan is de Wet ons geen helper om de zonde te boven te komen, maar daar staat juist van: "Als het gebod gekomen is, zo is de zonde weder levend geworden!" Daar wordt de zonde door opgewekt, want waar de Wet zegt: "gij zult!", komt uit de natuur voor de dag: "ik wil niet." En waar de Wet verbiedt, wil de natuur, die verdorven is, wél. Ziet eens, dat is dus een zaak die al vaster en vaster loopt, daar is geen uitkomen aan. Dan is er nog aan verbonden: "de ziel, die zondigt, zal sterven." Want dat is de eis der Wet.

Wie is de geweldhebber des doods? Dat is satan. Die ziet ons - ook voor het aangezicht Gods - aan in Adam en zegt: "zij zijn mij vrij en moedwillig toegevallen, zij zijn van mij! Zij zijn veroordeeld naar de Wet, zij zijn in zonde, dus zijn zij mijn eigendom. Satan laat dus op een mens zijn eigendomsrecht gelden, en zegt: "jullie zijn mijn gevangenen", daar is niets aan te doen.

Wanneer nu onze staat openbaar komt, zoals die voor God is, dan heeft de mens in zichzelf totaal geen vooruitzicht. Ter dood veroordeeld, want de Wet vervloekt ons en de zonde kunnen wij niet te boven komen.

Wij zitten onder satan gevangen, en de drievoudige dood is bedreigd op de zonde: de tijdelijke, de geestelijke en de eeuwige dood. Wij moeten sterven, en gaan straks tot de aarde, gaan naar het graf, en onze ziel vaart voor eeuwig in de hel, de plaats die gesteld is voor goddelozen, die buiten Zijn Majesteit zijn. Dat is dus de staat en het geval van een mens uit kracht van zijn val in Adam. Bedenke dat een ieder voor zich. Onmachtig om onszelf te verlossen, onbekwaam tot enig geestelijk goed, en: "Vervloekt is een iegelijk, die niet blijft in al hetgeen geschreven is in het boek der wet, om dat te doen."

Wat is dat nu voor een zaak? Een zaak, om, als er niet méér openbaar wordt, de handen in het haar te slaan in wanhoop, en te zeggen: wee mijner dat ik geboren ben, en : "Vervloekt zij de man, die mijn vader geboodschapt heeft, zeggende: u is een jonge zoon geboren. Vervloekt zij de dag, op welke ik geboren ben, diezelfde dag zij duisternis."

Daar er nu geen licht is, alles nacht en duisternis, daar is het, dat die lieve Jehova - tegen Wie wij zo zwaar gezondigd en overtreden hebben - ons doet horen: "Ik heb hulp besteld bij een Held; Ik heb een Verkorene uit het volk verhoogd, met welke Mijn hand vast blijven zal." Dat heb Ik, zo bèn Ik, Die God, waar Gij vijandig tegenover staat, Die gij verwerpt, voor Wie gij doet zoals Adam deed, die wegkroop achter het dicht geboomte.

Gij hebt in u, zegt God, van Adam: weg van God, wèg, wèg, en nooit meer terug; zo vèr, vèr mogelijk weg. Wat Jesaja deed zeggen: "En wij allen vallen af als het blad, en onze misdaden voeren ons henen weg als een wind." Dat is dus onze staat, en daartegenover het werk dat God uitdacht tot herstel. Het was ons onmogelijk om zalig te worden, want wij hebben reeds gezegd, dat dat onmogelijk is door de Wet, dewijl die door het vlees krachteloos is.

Nu bedacht God een werk: Hij deed Zijn Zoon ons vlees en onze natuur aannemen. Hij werd de broederen in alles gelijk, doch uitgenomen de zonde. Zó in alles gelijk, dat degenen wier ogen niet geopend waren door Gods Geest en genade, van Hem spraken, dat Hij een Zoon was van Jozef, de timmerman, en Zijn moeder was Maria, Zijn broers en zusters kenden zij ook allemaal! Zó was Hij een mens onder de mensen.

Maar NIET geboren onder een verbroken werkverbond, NIET krachtens de wet des huwelijks, maar daarbuiten. Ontvangen van de Heilige Geest, dus zonder zonde, en zonder erfsmet. In de eeuwigheid heeft Hij op Zich genomen om met Zijn hart Borg te zijn. Daar Hij dan van eeuwigheid op Zich genomen had, om Borg te zijn, zo moest Hij, als Borg, niet veel in orde brengen, maar alles in orde brengen, alles in het reine brengen, het één zowel als het ander.

Daarom nam die grote Koning al onze zonden op Zich, die droeg HJ. Van de zonden hebben wij gezegd, dat de Wet daar de dood op vorderde, want de Wet zegt met nadruk: "De ziel die zondigt zal sterven", en dat: - zonder dat er bloed tussenbeide komt - "zonder bloedstorting, geen vergeving geschiedt." De grote Koning onderwierp Zich aan die lage staat. Hij droeg de zonde, Hij kwam onder de Wet, Hij liet de Wet van Zich eisen. En, vorderde de Wet bloedstorting, eiste de Wet de dood, Hij onderwierp Zich dat. De geweldhebber des doods, namelijk satan, die in de hemel eenmaal gegrepen had naar de hoogste erfenis, die greep - als wij het zo mogen uitdrukken - naar Jezus. Want als hij Hèm had, had hij ook heel de kerk.

Omdat Christus aan het kruis genageld hing, en daar voor de zonde leed, Zijn bloed stortte en stierf, zo deed het zich aanzien, dat satan heerschappij voerde, zelfs zó, dat de dood zijn moordend werk deed, Jezus stierf! Hij werd gelegd in het graf, de plaats voor verderf en vertering. Ziezo, nu is alles voorbij.

Maar ... wanneer de derde dag aangebroken is, dan komt voor de dag hoe satan zich vergrépen heeft. Want Christus had Zelf geen zonde! Hij had wel de zonde van Zijn ganse kerk op Zich, maar die had Hij op Zich genomen uit liefde tot God en de heilige Wet en de naaste. Immers, de Wet vorderde ook de naaste lief te hebben als zichzelf, en Christus onderwierp Zich uit liefde aan de dood en het graf. Ja. dat is een werk door Jezus Christus gedaan, geheel in overeenstemming met de Wet, want de Wet eiste God lief te hebben boven alles en de naaste als zichzelf.

Dan heeft Christus aan de Wet voldaan, Hij heeft voldaan aan de eer van God, als Borg en Middelaar voor de ganse kerk. Daarom, op die derde dag - al lag de waarheid in het graf, al wat haar drukte moest er af - staat Christus op uit de dood. Hij, de Overwinnaar, vernietigt het graf werpt satan, als een overwonnen vijand ter aarde en gaat bewijzen dat Hij de Zondendelger is. De zonde heeft Hij uitgeroeid, Hij heeft er voor betaald. Dus, daar heeft Christus heel die gevangenis, waar wij in besloten zijn, van zonde, dood, graf, hel, wet, heel die gevangenis, gevangen genomen. Hij is de Overwinnaar geworden over de gevangenis waar Zijn ellendigen in besloten zijn.

Nu, dat is waarlijk een overwinning die niet bedekt kon blijven. Vooreerst is die openbaar geworden zowel bij de vrouwen als bij de discipelen, die Hem ontmoetten in de kracht van Zijn opstanding, maar ook bij de wachters, die bij het graf waren. Doch, dat was een openbaring die niet genoeg was. De Vader wilde het nog anders doen, want het hoogste gerechtshof wilde uitspraak doen over de handelingen van Christus. Ons is zo-even gelezen de geschiedenis uit Handelingen 1, en wij hebben ook gezongen een paar verzen uit Psalm 24:

Verhoogt, o poorten, nu de boog;
Rijst, eeuw'ge deuren, rijst omhoog;
opdat g'uw Koning moogt ontvangen... en:
Opdat (uw) Koning in moog' rijden..

daar staat de Heere Jezus in het midden der Zijnen, op de berg waarvan Hij tevoren gesproken had, dat Hij hen allen daar nog eens wilde ontmoeten. Want Jezus houdt ook van gemeenschap! Door de zonde is het mensdom uiteengevallen, van God gescheiden en ook van elkaar. Wij leven van nature uit, dat, "ik" het hoogste bij ons is. Maar nu wil de Koning herstellen, volkómen herstellen. Daartoe heeft Hij de macht en het vermogen. Nu heeft Hij die kleine gemeente om Zich heen verzameld, zij staan daar rondom Hem en Hij staat in het midden. Hoe zijn zij? Als mensen die Christus ontmoet hebben in de kracht van Zijn opstanding, zo hoog verlicht en begenadigd, dat zij gereed staan om te aanschouwen de heerlijkheid van hun Hoofd? Neen, zo is het niet. Wij hebben al gezegd: in zoverre wij verlicht zijn, zijn wij het, verder kunnen wij niet komen. Daarom zeggen zij: "Heere, zult Gij in deze tijd aan Israël het Koninkrijk weder oprichten?" Want, zij hebben Jezus wel leren kennen in de kracht van Zijn opstanding, maar ... dezelfde vijandschap werkte nog in Jeruzalem, dezelfde vijandschap des duivels was er nog. Daarbij hebben zij er zeker ook al mede te kampen gehad, dat zij nog een verdorven vlees met zich omdroegen, want wij lezen: "Deze allen waren eendrachtelijk volhardende in het bidden en smeken." Dus daar zal wel reden en aanleiding toe geweest zijn. Wat is nu des Konings Woord? "Heb Ik daarom zoveel met jullie gesproken? Die zaken zijn misplaatst, die zijn zo niet." Neen! Hij verdraagt bij de Zijnen al hun duisternis, al hun zwakheid; want Hij is immers Borg en Middelaar, en Hij noemt Zich hun Vriend. Ja, want een dienstknecht weet niet wat zijn heer doet. Hij wil hun Vriend zijn, daarom zegt Hij tot hen: "Het komt u niet toe, te weten de tijden of gelegenheden, die de Vader in Zijn eigen macht gesteld heeft; Maar gij zult ontvangen de kracht des Heiligen Geestes, Die over u komen zal; en gij zult Mijn getuigen zijn, zo te Jeruzalem als in geheel Judéa en Samaria, en tot aan het uiterste der aarde." Alsook: "blijft gij in de stad Jeruzalem, totdat gij zult aangedaan zijn met kracht uit de hoogte."

Nadat Hij also tot hen gesproken heeft, breidt Hij Zijn handen over hen uit, en gaat de Koning hen zegenen, met zulk een zegen zoals Izak, Jakob zegende, van wie hij zei: "ik heb hem gezegend; ook zal hij gezegend zijn". Zó heeft Jezus hen daar ook gezegend.

Hij liet hen Zijn zegen na, als bewijzend: Ik ga heen, maar houdt in gedachtenis dat Ik uit liefde voor u de dood ben ingegaan, en al ben Ik in de hemel en gij in de strijd op aarde, wij zijn in de nauwste band der liefde aan elkaar verbonden.

De Koning wil zeggen: dat Ik heenga is u ten goede. Ik ga ten hemel in, om alvast boven al de strijd en het lijden, u van daar te dienen en straks tot Mij te nemen, opdat gij ook zijn moogt waar Ik ben. Zó is Hij. Terwijl Hij daar zo staat met de Zijnen, Zijn handen over hen uitgebreid en hen zegent, wordt Hij van hen gescheiden, en opgenomen in de hemel. En dáár spreekt hier de psalmdichter van, van die opneming in de hemel: "Gij zijt opgevaren in de hoogte; Gij hebt de gevangenis gevankelijk gevoerd."

Hier wordt een beeld gebruikt zoals het was in oude dagen, als er in de oorlog, in de strijd een overwinning was behaald. Wanneer de vijand was verslagen, dan voerde de overwinnaar de buit, ja ook wel de gevangenen in triomf mee. Denk maar eens aan Saul, al was het geheel misplaatst wat hij deed. Want God had tot Saul gezegd: "Ga heen, en sla Amalek, en verban alles wat hij heeft." Dat stond al jaren beschreven; dat had Mozes van God ter gedachtenis in een boek moeten schrijven en in de oren van Jozua moeten leggen. In Deuteronomium lezen wij dat nog eens, met de toevoeging: "vergeet het niet!"

Maar Saul wilde liever "koning" zijn, dan knecht van God. Daardoor heeft hij ook het rijk verbeurd, en is het gegeven aan zijn naaste, die beter was dan hij. Hij wilde zó koning zijn, dat hij de schapen en de runderen en al het beste in het leven behield, en ook nog die grote roverhoofdman Agag. Daar komt hij met heel de buit aanzetten! Ja, ze moesten nu wel zeggen: wat een reuzeman hebben wij als hoofd, wat een koning! Kijk eens even wat een buit hij meevoert, en kijk, daar heb je ook die wrede koning nog in het midden, als een gevangene. Saul was er zo vervuld van, dat hij voor zichzelf een groot gedenkteken laat oprichten. Oók dat er nog bij.

Dát werd in die oude dagen gedaan: de buit en de overwonnenen in triomf meevoeren. Nu was dat bij Saul, misplaatst, want die wilde God niet gehoorzamen, maar "koning" zijn. Maar nu wilde Jezus Christus, die de Koning is, Die op Zijn kleed en dijen geschreven heeft: "Koning der koningen en Heere der heren", Knecht zijn. Hij wilde Knecht zijn van Zijn Vader, en voor ons, om ellendigen te dienen.

Nu heeft de Vader Hem zo uitnemend verhoogd, dat de hemel zich opent om die Knecht als een overwinnend Koning te ontvangen met heel Zijn buit. Zo heeft de Koning, als Overwinnaar, meegevoerd wat Hij overwonnen had. De gevangenis heeft Hij gevankelijk gevoerd: de zonde, de dood, de duivel, het graf. De hel heeft Hij overwonnen en aan de Wet heeft Hij voldaan. Dat alles is Hij als gaan vertonen aan Zijn Vader. Ja, het hoogste gerechtshof heeft daarover uitspraak gedaan, dat Christus de Overwinnaar is.

Vanuit de laagste staat die Hij had ingenomen, werd Hij geplaatst in de hoogste. Vanuit de staat beneden het ganse menselijke geslacht als Knecht, is Hij nu gesteld boven koningen, ja boven alles. De gevangenis gevankelijk gevoerd!

Wat is er nu in de hemel? Nu is de Koning als Overwinnaar in de hemel, en is er een geheel volkómen uitgewerkte zaligheid. Die is in Hem, want Hij is daar als Overwinnaar van alle vijanden. Zijn vijanden, maar ook de vijanden van alle ellendigen, die het om God te doen is. Zó is Koning Jezus! Is het geen Koning op Wie werkelijk van toepassing is: "Hij, de Vorst der aard', is die hulde waard?"

Daarom staan bij Zijn hemelvaart Zijn discipelen Hem na te kijken, daar gaat Hij. Geen vijand kan de Koning meer krenken, maar Hij heeft die vijanden gekrenkt, ja overwonnen. Hij is een volkomen Overwinnaar.

Hij is ontvangen door legioenen van engelen, die Hem begeleid hebben, die Hem ingeleid hebben in de stad met paarden poorten.

Verhoogt, o poorten, nu de boog;
Rijst, eeuw'ge deuren, rijst omhoog;
Opdat de Koning in moog' rijden.
Wie is die Vorst, zo groot in eer?
'Is God, d'almachtig' Opperheer; (Sions Vorst)
't Is God, geweldig in het strijden.

Eén voor allen heeft Hij de strijd gestreden, en is Overwinnaar geworden. Kunnen wij dan geen zonde te boven komen? Dat moet ook niet. Zijn wij de dood onderworpen? Ja, hoor eens, die moeten wij ons onderwerpen. Want het is niet de bedoeling van God om verlopen sinjeurs in hun zonde te eren, maar om Zijn Zoon te eren en ons daar de vrucht van te doen trekken, opdat wij er de zegeningen van zouden wegdragen, en Hem zouden kronen, gelijk er staat: "Gaat uit, en aanschouwt, gij, dochteren van Sion! de koning Sálomo (die geestelijke Sálomo, Koning Jezus), met de kroon, waarmede Hem Zijn moeder (namelijk de kerk) kroonde op de dag Zijner bruiloft, en op de dag der vreugde Zijns harten." Opdat wij Hem zouden kronen.

Voordat ik daar verder van spreek, laten wij dan eerst zingen uit Psalm 47 de verzen 1 en 3:

1. Juicht, o volken, juicht;
Handklapt en betuigt, ...

3. God vaart, voor het oog,
Met gejuich omhoog;...

Zo is Hij dan ten hemel gevaren, opdat wij er de profijten van zouden hebben, en de vruchten en voordelen van Zijn Middelaarschap en Zijn arbeid ons eigen gemaakt zouden worden. Hij heeft een volkomen zaligheid verworven, want Hij heeft voor de zonde betaald, een eeuwige gerechtigheid aangebracht. Ja, alles gedaan wat gedaan moest worden, waar Hijzelf van spreekt: "het is geschied!" Wát geschied? Alles is geschied wat geschieden moest, opdat wij weer herstel en gemeenschap met God zouden hebben.

Daarom wordt er hier bijgevoegd: "Gij hebt gaven genomen om uit te delen onder de mensen."

Wij weten, hoe de apostel Paulus in Efeze 4 spreekt, dat Christus sommigen gegeven heeft tot apostelen, en sommigen tot profeten, en sommigen tot evangelisten, en sommigen tot herders en leraars, alles tot de volmaking der heiligen, tot het werk der bediening, tot opbouwning des lichaams van Christus, namelijk der gemeente. Dat is mede de vrucht van Zijn koninklijke heerschappij, dat Hij in Zijn kerk en gemeente ambten uitdeelt, en ook Zijn kerk door ambtelijke bediening onderhoudt.

Laat ons echter bedenken, dat in die ambtelijke bediening in Zijn kerk en gemeente het Hem behaagd heeft, door de dwaasheid der prediking zalig te maken die geloven, maar dat het alles van Hem is.

Ik zal daarover heel kort zijn. Hellenbroek zegt in zijn vragenboekje: "Waarom is Christus zo uitnemend verhoogd?" Dan is het antwoord: "Opdat Hij ons Zijn weldaden zou kunnen toepassen." Welke weldaden? Die worden dan weer onderscheiden in weldaden in dit leven en weldaden na dit leven. "Welke zijn het hier?" Dan is het antwoord: "Inzonderheid: roeping, rechtvaardigmaking en heiligmaking", als zijnde de weldaden die Christus hier Zijn kerk schenkt.

Daar zal ik nu niet breedvoerig over spreken, maar beknopt en zakelijk zal ik dit er van zeggen, dat Christus aan de rechterhand Gods is gezeten, en daartoe is verhoogd, opdat Hij op dit benedenrond openbaar zou brengen, waartoe Hij zo diep vernederd was. Dat is om ons zalig te maken. Daarom roept Hij zondaars door de onwederstandelijke kracht en werking van Zijn Geest en Woord. Hij rechtvaardigt hen, zonder werken, waarde of verdiensten van hen, alleen door het geloof in Zijn Naam, en Hij heiligt hen, omdat Hij Koning is, en, koninklijk verhoogd zijnde, over hen heerst door Geest en Woord.

Dat wordt hier zo uitgedrukt: de Koning deelt uit. Hij laat hier, op dit benedenrond, rechtstreeks kennen wat een rijke Koning Hij is. Het worden "gaven" genoemd, die neemt Hij om uit te delen. Hij is de Overwinnaar, en Hij deelt uit aan Zijn vrienden.

Vrienden? Gij mocht zeggen: dat ben ik niet, hoe moet ik dat worden? Nu, wij zeiden zo-even al, dat Jezus zei: "Gij zijt Mijn vrienden, zo gij doet wat Ik u gebiede. Ik heet u niet meer dienstknechten; want de dienstknecht weet niet, wat zijn heer doet; maar Ik heb u vrienden genoemd; want al wat Ik van Mijn Vader gehoord heb, dat heb Ik u bekend gemaakt."

Dat lezen wij ook nog op een andere plaats. Daar spreekt Jezus tot zijn discipelen zo gemeenzaam, op zulk een vriendelijke wijze, hen zelfs noemend: Zijn familie. Geeft daar eens acht op, want op een keer was de Koning in een huis waar het zo vol was met mensen, dat, toen Zijn moeder en Zijn broeders tot Hem kwamen, zij niet eens bij Hem in het huis konden komen. Doch er was iemand, nogal gediensstig, die zei: "Heere, Uw moeder en Uw broeders staan buiten, en wensen U te spreken."

Wat zegt Jezus nu? Allemaal ruimte maken, plaats maken, het huis uit, opdat zij hier in het midden kunnen zijn? Neen! Maar, wij lezen: "En Jezus rondom overzien hebbende, die om Hem zaten, zei: Wie is Mijn moeder, en wie zijn Mijn broeders? En Zijn hand uitstreckende over Zijn discipelen zeide Hij: Ziet, Mijn moeder en Mijn broeders. Want zo wie de wil Mijns Vaders doet, Die in de hemelen is, dezelve is Mijn broeder, en zuster, en moeder."

En wàt is nu de wil Zijns Vaders, Die in de hemelen is? Dat wij aanpakken dat wij zondaars zijn, en al ons werk weggooien als van nul en gener waarde, en Zijn Zoon eren! Dàt vraagt God van ons. Als wij Christus eren, al maken alle duivels uit de afgrond zich op met: "dat is niet voor jou! daar ben jij het mens niet naar!", maar als wij Hem blijven aanhangen, dan zullen wij zien dat de Koning gaven uitdeelt. Hij wil van Zijn heilverdiensten aan ons vermaken.

Als Petrus op het Pinksterfeest spreekt - allen waren verbaasd; die eenvoudige vissers spraken met vreemde talen, en loofden, prezen en bedankten God - dan is zijn woord, dat dàt vruchten waren van Christus' koninklijke verhoging, waardoor Hij dat alles uitstortte. Want Hij zegt van Hem: "Hij dan, door de rechterhand Gods verhoogd zijnde, en de beloften des Heiligen Geestes ontvangen hebbende van de Vader, heeft dit uitgestort dat gij nu ziet en hoort." Het waren er zelfs drieduizend die op die dag sneuvelden op het slagveld van vrije genade.

Nu is Hij Hoofd en Koning.

Vervolgens wordt er nog bijgevoegd: "ja, ook de wederhorigen, om bij U te wonen, o Heere God!" Wat hebben wij daaronder te verstaan, onder wederhorigen? Geen goeie, lieve, aardige en deugdelijke mensen. Maar Christus is te zijner tijd voor goddelozen gestorven. En nu zijn wij van die wederhorigen, beterweters, eigennuttigen, die vol zitten met: "ja maar", en "och maar."

Ik heb jaren onder Gods Woord verkeerd, en zat onder de preken vol met: "ja maar's." Want het was dan zoals het was, en het kon dan wel om zalig te worden, maar was dat niet te èrg, te licht? Zó was mijn staat! Maar nu is het een wonderlijke zaak: Christus is verhoogd en uit de staat van Zijn verhoging regeert Hij zo, dat Hij door dat eenvoudige Woord der prediking zo'n kracht laat uitoefenen, dat mensen die van nature gezworen vijanden zijn, die een voorzichtig verdrag gesloten hebben met de hel en een verbond met de dood, capituleren, en dat alleen door de heerschappij van dat Woord.

Dat kunnen alle duivels niet beletten. Geen wonder dat de duivel zo tegen de prediking van het Evangelie is. Want daar is aan verbonden dat, waar Zijn Woord recht wordt verkondigd (niet kerkje spelen) daar zal Hij ook bekering ten leven werken. En waar Hij Zijns Naams gedachtenis sticht, daar zal Hij tot ons komen en ons zegenen. Daarom is aan een reine verkondiging van het Evangelie onvoorwaardelijk bekering ten leven verbonden.

"Wederhorigen." Van vijanden maakt Hij vrienden, van opstandigen gewillige onderdanen, gelijk in Psalm 110 staat: "Uw volk zal zeer gewillig zijn op de dag Uwer heirkraft, in heilig sieraad." Zo maakt Hij de onderwerpen, die zich Gode in recht onderwerpen en waar de Koning heerschappij over kan voeren.

Waar God heerst in recht, daar kan de Koning het doen in genade, om te schenken wat Hij noemt "gaven". Daar wij onder God moeten afleggen onze afkomst, en verliezen wat wij uit Adam hebben, tot zelfs ons leven, daar geeft Christus voor in de plaats: genade, zaligheid en het eeuwige leven, en worden wij door het geloof, Christus en Zijn kerk en gemeente ingelijfd en ingeplant.

Gelijk hier staat: "om bij U te wonen." Ja, bij God, en God bij ons, en dat door het geloof in Christus! Wat dan hier al is in het geloof, en straks zal zijn in aanschouwen, in heerlijkheid. Dat is toch geen kleinigheid!

De hemelvaart van Christus is toch zulk een uitnemend heerlijk feit, want het sluit in dat Christus Overwinnaar is over alle vijanden. En waar wij onze tegenstand en vijandschap moeten afleggen, wil de Koning ons doen delen in Zijn overwinning. Nu kunnen wij nooit een te lage plaats innemen, over het algemeen staan wij te hoog. Doch als wij laag genoeg zijn, is het om te ontvangen uit Zijn volheid en uit Zijn heilverdiensten. Aanbiddelijk en verheven werk!

Zullen wij er dan het oog op slaan en zullen wij dan anderen daartoe opwekken, waarvan God ook spreekt: "Zoekt Mij, en leeft!" Maar dan moeten wij ook niet minder zoeken dan wat God ons aanbiedt, minder dan Jezus voor Zijn ellendigen heeft verworven.

Toen de profeet Elisa op zijn sterfbed lag en de koning van Israël eens bij hem kwam, moest de koning een pijl afschieten, een pijl van verlossing tegen de Syriërs. Daarna moest de koning met de pijlen tegen de grond slaan. Dat deed hij slechts drie keer, daarna hield hij op. Toen werd de profeet zeer toornig, en zei: "Gij zoudt vijf- of zesmaal geslagen hebben, dan zoudt gij de Syriërs tot verdoens toe geslagen hebben."

Laat dat voor ons zijn als een beeld, want, als ons genade, zaligheid en eeuwig leven wordt aangeboden, ja om in de overwinning van Christus te delen, in Zijn heerlijkheid als Overwinnaar, dan moeten wij het niet met minder doen, bijvoorbeeld: als ik er maar eens iets van mocht hebben. Dan gaat gij eigen pad, buiten het Evangelie om. Maar als gij met alles aan Hem hangt, dan past dat bij elkaar; Eén Die geven wil en één die het nodig heeft, en dan zal zeker openbaar worden, dat Hij Zijn Woord bevestigen wil.

Hebben wij daarvan leren kennen, laten wij Hem dan verder blijven eren, om verder te mogen ervaren en genieten. Want Hij is zo'n rijke Koning. Er is bij Hem een onuitputtelijke bron van rijkdom en genade, om dat hier al te ervaren in geloof, en straks te gaan genieten wat wij hier bij aanvang in het geloof hebben leren kennen. Daar zal het dan straks zijn:

... O zaligheid niet af te meten,
o vreugd, die alle smart verbant!
Daar is de vreemd'lingschap vergeten,
en wij, wij zijn in 't Vaderland.

bij Hem, Die Zijn ellendigen daar verwacht en straks zal ontvangen.

Heilige daartoe de God aller genade Zijn Woord en leer, opdat het in die grote dag der dagen niet tegen ons getuige, en het niet zij: neemt ze, en slaat ze voor Mijn voeten dood, want zij hebben niet gewild dat Ik Koning over hen zou zijn, maar dat het zij: "Komt, gij gezegenden Mijns Vaders! beërft dat Koninkrijk, hetwelk u bereid is van de grondlegging der wereld." Amen.

Dankzegging

Slotzang:

Psalm 68: 9

Gods wagens boven 't luchtig zwerk,
Zijn tien- en tienmaal duizend sterk,...

Zegen